

Tijdschrift voor Tandheelkunde

APRIL 1931

XXXVIII JAARGANG

AFLEVERING 4

REDACTIONEEL
GEDEELTE 

DE BEGROOTING VAN ARBEID

Bij de behandeling van deze begrooting (afd. Volksgezondheid) in de Tweede Kamer op 25 Nov. 1930, is voor de zoveelste maal de kwestie der tandtechnici aan de orde geweest. Mr. Beumer heeft toen te kennen gegeven, dat hij niet van plan was nader op die kwestie in te gaan, „doch dit wel zou doen bij een der volgende gelegenheden, waarbij de Kamer in staat zou zijn zich over deze zaak uit te spreken”.

Wie gemeend heeft, dat dit spotternij was, zal na kennisname van het gesprokene in de Eerste Kamer op 11 Maart j.l. (zie elders in dit nummer) wel tot de conclusie zijn gekomen, dat deze ervaren parlementariër goed gezien had; „man wird die Geister nicht mehr los”!!

Die discussies in de Eerste Kamer geven ons aanleiding op eenige daar aangevoerde punten terug te komen.

In de eerste plaats blijkt wel ten duidelijkste, dat ondanks alles wat er gebeurd is, men geen enkele partij heeft kunnen bevredigen; ten tweede blijkt, dat langzamerhand de kwestie waar het oorspronkelijk om ging, steeds meer verdoezeld wordt en ten slotte, dat — niettegenstaande de bittere ervaringen van het verleden, de huidige Minister alsnog bereid is, nieuwe maatregelen aan de Staten Generaal voor te leggen,

al is hij reeds bij voorbaat overtuigd, dat ook die nieuwe voorstellen geen goede oplossing zullen kunnen bevatten!

Uit het gesprokene door den heer Moltmaker wordt be-
wezen, dat wij gelijk hadden, toen wij vreesden, dat het
examen der technici — bij alle andere bezwaren — ook ten
gevolge zou hebben, dat de afgewezenen in beroep zouden
gaan en insinuaties aan het adres der examinatoren niet zou-
den uitblijven.

De heer Moltmaker heeft zich in de Kamer tot tolk gemaakt
van „de gedupeerden” en de insinuaties bleven inderdaad
niet uit. Ofschoon de Minister zeide, aan de hand van de
stukken, het ongerijmde van deze beschuldiging te kunnen
bewijzen, bleek deze Senator niet overtuigd, hij is integen-
deel van meening, dat de zaak nog lang niet uit is, hetgeen
alweer prettige perspectieven opent!

Het is ons niet bekend of die beschuldigingen bedoeld zijn
aan het adres der leden-tandartsen of wel tandheelkundigen,
of beiden. Vast staat echter in ieder geval, dat — ondanks
het feit dat naar ons van vele zijden is medegedeeld, dit
examen op zóó clemente wijze is afgenomen, dat men tot de
uiterste grens is gegaan van wat de bedoeling is geweest, ja
dat die grens volgens meerderen is overschreden — toch in
het openbaar wordt volgehouden, „dat ook iets anders een
rol heeft gespeeld bij het examen dan alleen kennis en vak-
bekwaamheid.”

Of, zoals de langzamerhand berucht geworden genees-
kundige medewerker van de N. R. Crt. het zoo fair uitdrukt,
(N. R. Crt. 2 Maart 1931):

„Ik wil de oplossing van dit op het eerste gezicht raadsel-
achtige feit niet zoeken in de door sommige der betrokkenen
geopperde en met verschillende aanwijzingen verdedigde be-
wering der verregaande partijdigheid van verschillende exa-
minatoren, die welbewust er toe meegewerkt zouden hebben
„de grootste concurrenten” te slachten.”

Deze geneeskundige medewerker heeft een „nieuw ge-
zichtspunt” ontdekt, waarop hij zóó trotsch is, dat hij ge-
meend heeft het niet vóór zich te moeten houden, n.l. „dat wel

vele jongere tandtechnici geslaagd zijn, maar zeer veel oudere en oudste tandtechnici het kind van de rekening geworden zijn."

Dat de reden van dit verschijnsel gezocht moet worden in het feit, dat het aantal opgeroepenen — in strijd met de wet — veel grooter was dan die Wet bedoelde (uitoefening van de volledige tandprothese vóór 1913) en daardoor het percentage der geslaagden er geheel anders uitziet dan in normale omstandigheden het geval zou zijn geweest, schijnt hem geheel te zijn voorbijgegaan, ondanks het feit, dat het Hoofdbestuur onzer Maatschappij dit feit onder de aandacht van den Minister heeft gebracht en daarvan in de bladen heeft kond gedaan.

Nog bonter maakt hij het, door te verklaren, dat vele afgewezenen reeksen attesten konden vertoonen, ook van artsen, en dat dit bewijst „dat de betrokkenen jarenlang tot in de kringen der zeer intellectueelen vertrouwen hadden, soms meer dan menige tandmeester en tandarts. Deze imponderabele factor weegt mij als arts zeer zwaar."

Wij zijn benieuwd om deze medicus en intellectueel eens te hooren als getuige-deskundige voor het gerecht, wanneer daar een kruidkundige, een magnetiseur of een urinetoovenaar vervolgd wordt wegens onbevoegde uitoefening der Geneeskunst en de rechter verklaart dat hij uitermate geïmponeerd is door het feit ,dat de betrokkene jaren lang tot in de kringen der zeer intellectueelen vertrouwen had, soms meer dan menige arts of Geneeskundige medewerker!

Wij vragen ons langzamerhand met verbazing af, hoe lang dit medische gebeunhaas (wat zich werkelijk niet tot de tandheelkunde beperkt) door een zoo gezaghebbend blad en door een kring van zeer intellectueelen (de Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst) nog geduld zal worden?

Dat verder de kwestie, waar het oorspronkelijk om ging, volkomen verdoezeld wordt, blijkt wel ten sterkste wanneer de heer Moltmaker zijn mede-Senatoren nog eens even de „Geschiedenis" gaat vertellen:

„Er waren menschen, (bedoeld zijn natuurlijk technici. Red.), die van vóór 1913 de bevoegdheid hadden de tandheelkundige praktijk uit te oefenen.”!!

Ja, als dat wáár was, dan stond de zaak inderdaad wel heel anders. Die waren er echter heelemaal niet! Er waren alleen menschen die vóór 1913 kunstgebitten *inzetten* en beweerden dat dit toen geoorloofd was en men voor hen dus een overgangsbepaling had moeten maken om dit te mogen voortzetten!

En omdat dit aantal volgens de toenmalige woordvoerders in de Tweede Kamer slechts zeer klein was (15 à 20) heeft men, ondanks het feit dat velen dit zoogenaamde recht ten sterkste ontkenden (en in 1913 ook hadden ontkend), hen willen helpen.

En hen toen zóó geholpen, dat zij voortaan niet alleen gebitten mogen *inzetten*, maar ook het voorbereidend zuiver tandheelkundig werk mogen doen. En men kans heeft gezien, er behalve die 15 à 20 nog een 120 bij te ontdekken. En toen, op grond van verkeerde toepassing der wet, dit aantal tot plm. 50 terug te brengen door een nieuwe wet. En vervolgens door weer een nieuwe wet en door een examen het aantal weer op 90 heeft weten te krijgen.

Zoo en niet anders is in werkelijkheid de „Geschiedenis”!

En nu ten slotte.

Wij vragen evenals een vorige maal: Nu nóg meer? Moet deze bevoegdheid worden „afgerond” op grond van het feit, dat er wèl een kies, maar geen melktand mag worden getrokken? Ziet men dan over het hoofd, dat het trekken van de melktand beteekent *het behandelen van den kindermond*?

Heeft dit iets te maken met een prothetische bevoegdheid, hoe uitgebreid dan ook?

En moet deze „afronding” een nieuwe belooning zijn voor het feit, dat de tandheelkunde onbevoegd werd uitgeoefend?

Moet er met alle geweld naar *nieuwe* belooningen worden gezocht, bijv. door de vrijstelling van eindexamen H. B. S. of Gymnasium of van het theoretisch tandheelkundig examen?

Waarom?

Is verder die „tandheekundige” de theorie zoo maar aangewaaid, of is die theoretische kennis volmaakt overbodig?

Zoo ja, waarom schaft men die dan ook niet voor de tandartsen af?

Waar is de billijkheidsgrond of de rechtsgrond voor deze nieuwe mogelijkheden?

Wie helpt men er eigenlijk mede en *wie vraagt erom?*

Wat hebben de afgewezenen aan een mogelijkheid, waarvan ze geen gebruik zullen maken?

Wat hebben de nu plm. 90 tandheekundigen aan een mogelijkheid, waarvan slechts zéér weinigen gebruik zullen kunnen maken en die daardoor de overigen, de groote meerderheid, zal stempelen tot de tweederangs tandheekundigen, die daar te dom voor zijn?

Wat zal er gebeuren wanneer de examen-commissie een aantal dezer menschen een en andermaal zal *moeten* afwijzen?

Hoeveel Ministers zullen er dan nog hun kostbare tijd moeten verspillen aan eindelooze debatten in de Volksvertegenwoordiging, die haar tijd toch ook beter gebruiken kan?

Hoe lang zal het dan nog duren voor de zoo noodige rust in het Tandheekundig leven terugkeert?

En wie is er, die gelooft, dat dit alles ten goede zal komen is voor de zoo noodzakelijke bevordering der Mondhygiëne in Nederland?

Redactie.